

Dibuixants d'ara

VIVES.

Una estética underground en l'humor comercial

Va agafar afició pel dibuix tot llegint revistes infantils i fent-se les seves pròpies històries

que portava a l'escola i que comentava amb els amics. Sempre va pensar que es volia dedicar al dibuix, i sobretot a la historieta, i el moment de la seva entrada professional en el món del grafisme va coincidir amb l'arribada al nostre país dels primers dibuixos de l'estil underground. Confessa que la manera de dibuixar de Robert Crumb el va impressionar i que, com a conseqüència d'aquesta admiració, li ha quedat un gust pels negres i per l'ús de les ombres i de les línies més aviat gruixudes. En definitiva, de l'underground n'ha conservat una certa estètica però no n'ha tingut mai la condició perquè no ha arribat a dibuixar en cap revista adscrita a aquesta manera de fer i de pensar.

Jordi Vives i Cortés va néixer a l'antic municipi de Sant Andreu de Palomar el dia 11 de març de 1950 sense antecedents familiars que fessin suposar cap mena d'inclinació artística llevat de l'afició que tenia el seu pare per pintar quadres. Als divuit anys va publicar una tira i alguns acudits, sense cobrar és clar, a la revista «Gramax» de Santa Coloma de Gramenet, la ciutat on viu actualment, però, de manera professio-

nar, va debutar a «Oriflamar» el 1969, quan la desapareguda revista catalana estava a la meitat de la seva vida i la dirigia Josep M. Huertas.

El 1971, per bé que d'una manera més aviat esporàdica, publica a «Matarratos» de l'època d'en Conti. L'any següent envia uns dibuixos a «Hermano Lobo» (una revista d'humor molt interessant que va sortir a Madrid el 13 de maig de 1972 i que era feta per Chumy, Perich, Summers, Forges, Ops, etc...) i n'hi publiquen un parell, però realment es dona a conèixer a «El Papus» on dibuixa durant els dos primers anys del setmanari al qual es va presentar en assabentar-se de que s'anava a fer una nova revista d'humor i, després d'una entrevista amb «lv», aquest el va fitxar definitivament.

L'any 1975 deixa «El Papus» i passa a «Por favor». També col·labora a «Muchas Gracias» i altra vegada a «Matarratos» ara que el dirigeixen Tom i Romeu. Quan surt «El Jueves», el 1977, hi comença a dibuixar des del primer moment en la que serà la seva col·laboració més llarga ja que dura fins avui mateix.

Ha participat en altres publicacions, com a la revista mensual «Ser Padres» on hi fa una tira amb un personatge que es diu «Oscar», a la revista «Video», on hi fa uns acudits sobre aquest nou

mitjà, i també ha col·laborat esporàdicament a l'edició dominical de «El Periódico». A través d'agència ha publicat originals a «Play Boy», «Penthouse» i altres revistes estrangeres.

Com a recull d'acudits publicats a la seva època d'«El Papus» va sortir el llibre «Apaga y vámonos, Albert» (1976) i aquest any ha il·lustrat el volum «La petita història del Barça» i altres llibres de l'Ed. Labor. En aquesta editorial es dedica al disseny de llibres, cobertes i anuncis, ofici en el qual es va iniciar a l'Ed. Seix i Barral quan tenia divuit anys.

Diu que li agrada fer un tipus d'humor més aviat àcid i negre però que, per contrastos del seu caràcter, tampoc li costa gens passar, de cop i volta, a fer acudits i dibuixos de caire suau i dolç. Continuament busca un estil especial i determinat, que no sap ben bé quin és. Quan li sembla que ja el té, l'abandona per a seguir provant noves tècniques i nous camins en un continuat afany de canviar, que és superior a ell, tot i que pensa que ha arribat a aconseguir un estil de base i que els seus originals generalment es reconeixen sense necessitat d'haver de llegir la firma. Jordi Vives té, efectivament, un tipus de dibuix inconfusible, de molta força expressiva i que no passa, de cap manera, inadverent.

Lluís Solà i Dachs

